

ληξιν, ὡς τὰ ἐπίθετα, καὶ συνδέονται τοῖς οὐσιαστικοῖς μὲ ἄρθρον καὶ χωρὶς ἄρθρου. π. χ: умръль конь (τεθνηκῶς ἵππος), умрълия-тъ конь (ὁ τεθνηκῶς ἵππος), битъ человѣкъ (τετυμμένος ἄνθρωπος), бития-тъ человѣкъ (ὁ τετυμμένος ἄνθρωπος). Οὕτω συνδέονται τοῖς οὐσιαστικοῖς μὲ ἄρθρον καὶ χωρὶς ἄρθρου καὶ αἱ καταντήσασαι ὡ: καθ' ἑαυτὸ ἐπίθετα ἀρχαῖαι μετοχαὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου εἰς щий, щъ (ἐνεργητ: ἢ οὐδέτεραι), сщий (ὁ ὢν), бждщий, щъ (ὁ μέλλον), горѣщий (ὁ καίων), καὶ αἱ παθητικαὶ εἰς имий, имъ, емий, емъ: видимий, видимия-тъ (ὁ ὀρώμενος), нарицаемия-тъ (ὁ λεγόμενος), измѣняемия-тъ (ὁ μεταβαλλόμενος), καὶ τ. λ. Ὑπάρχει προσέτι ἐν εἶδος μετοχῆς ἐν χρήσει εἰς ець, дѣепричастие λεγόμενον, ὡς пύшкщецъ (γράφωντας), τρίжщецъ (τρίβωντας), ὡς ἀπὸ ῥήματος ἐπίρρημα, ὅπερ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Βουλγαρικῇ καὶ Ρωσικῇ καταλήγει διὰ τὸν ἐνεστῶτα εἰς ай, я, διὰ δὲ τὸν παρωχυμένον εἰς вѣ ἢ виу.

Ἐν τῇ Βουλγαρικῇ γλώσσῃ αἱ μετοχαὶ εἰς лѣ ἔχουσι δύο εἶδη, ἐξ ὧν τὸ ἐν σημαίνει ἀτελειώτον ἢ παρατεινομένην ἐνέργειαν ἢ διάθεσιν, τὸ δὲ ἄλλο τετελεσμένην ἰσοδυναμοῦντα μὲ τὸν ἐνεστῶτα καὶ ἀόριστον: π. χ. орѣль (ὀργόνων), оралъ изоралъ (ὀργώσας), αἱ δὲ καταλήγουσαι εἰς тѣ, нѣ παθητικαὶ μετοχαὶ δὲν ἔχουσιν ἐν χρήσει ἐνεστῶτα, ἀλλ' ἰσοδυναμοῦσι μὲ τὸν παρακείμενον, ὡς συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ: битъ (τετυμμένος), написанъ (γεγραμμένος), scriptus (ὁ γεγραμμένος).

Μάθημα τεταρτον (четвъртий урокъ).

Ἄνθρωπος (человѣкъ), πλ: οἱ ἄνθρωποι (человѣцитѣ, хѳра-та: Οἱ ἄνθρωποι δὲν σοὶ πταίουσι=хѳра-та не ти сж крѳви). Ῥάπτης (шивачъ). Φασούλιον (бѳъ), ἄλειμα (лоѳ),